

Cap partit té un projecte de país

written by Miquel Manubens | 13 de maig de 2024

Tots els projectes de fer país dels partits catalans es basen, o bé en esperar que Madrid acabi alguna obra compromesa, o en inversions d'empreses privades de dubtosa utilitat pel conjunt del país, més enllà dels diners en taxes que deixen als municipis on es fan: la nau de Nissan o el Hard Rock en són un bon exemple de planificació.

Hem de tenir en compte que el funcionament polític actual de Catalunya neix amb el Decret de Nova Planta, que infla el nombre de regidors dels ajuntaments, per així garantir que hi haurà sempre regidors proespanyols.

Després del franquisme, el sistema proporcional per províncies es va fer també per tal d'afavorir-ho, perquè amb un sistema majoritari per districtes i amb candidatures conjuntes catalanes, l'Estat espanyol es podria trobar com l'any 1907 amb 41 de 44 diputats catalanistes.

Reformar l'Administració

La mentalitat corrupta generada per les lleis electorals espanyoles ho ha podrit tot, i si aconseguíssim com deia a l'[article 1 d'aquesta sèrie](#), que els 135 diputats fossin escollits per sistema majoritari del seu districte electoral, i com deia a l'[article 2 d'aquesta sèrie](#), reduir el nombre de representants municipals a 220 alcaldes i 941 regidors aproximadament, podríem afrontar una reorganització de l'administració important. En l'aspecte municipal, l'agregació de municipis faria inútils altres organismes intermedis com els consells comarcals, les vegueries, l'AMB i les diputacions.

Respecte al govern, partint de la base de no atribuir cap sou

oficial a ningú que no hagi estat escollit directament, excepte els membres del govern (consellers i directors generals) caldria ser molt curós en limitar el nombre de Conselleries i de Direccions Generals. Caldria suprimir totes les dietes, compensacions, extres i xòfers, i també tots els instituts, comissions, assessors, presidències d'empreses públiques i qualsevol càrrec de designació directa en totes les administracions. Les empreses públiques haurien de tenir gerents triats mitjançant concurs de mèrits per una empresa especialitzada en RH.

Cada Conselleria hauria d'estar auditada en l'àmbit de RH per una empresa auditora, que establís les necessitats de personal imprescindibles i necessàries. I també caldria una forta reorganització administrativa que evités tanta burocràcia i tant paperam que només justifica el lloc de treball de qui recol·lecta papers i et demana papers que ja hauria de tenir-hi accés ell directament.

Com deia mossèn Armengou: "Espanya és una burocràcia amb gent especialitzada a enviar a la merda als administrats". I jo afegeixo: L'administració catalana cada dia supera més l'espanyola.

Al mateix temps, tota la contractació pública, tant d'ajuntaments, empreses públiques o Generalitat, hauria de ser preferentment amb empreses catalanes que paguin els impostos d'IVA, IRPF i impost de Societats a Catalunya.

Pla de país

Actualment, igual que al principi del segle XX ens cal un seny ordinador, potser ara no d'una sola persona sinó més col·lectiu. S'imposa, per tant, afrontar tots els reptes de futur, i les necessitats del país, en tots els àmbits, educatiu, sanitat, seguretat, transports, i sobretot en el fet que denominem les tres sobiranes: energètica, hidràulica i alimentària.

Un cop definida la distribució organitzativa de la Generalitat per districtes de similar població, seria el moment de crear plans de país, començant per connectar en xarxa tant de ferrocarrils ràpids, autopistes, internet i energia, tots els centres dels districtes. L'últim pla de ferrocarrils mai complert, és de l'època de la Mancomunitat. S'ha d'estudiar com és possible que cada districte sigui autònom en l'àmbit energètic i hidràulic, i com aconseguir la sobirania alimentària de tot el país.

Aquest tipus de comunicacions en xarxa permetria repoblar les comarques que més ho necessiten, i esponjar tota l'àrea metropolitana. No pot ser que els que viuen a 20 km de BCN, per anar d'un poble a un altre de l'àrea, hagin de baixar a BCN i tornar a pujar. D'extraradi Est a extraradi Oest de Frankfurt trigues 40 minuts en metro. De Cervelló a la Llagosta, o de Castelldefels a Rubí t'hi pots passar hores. És una vergonya. A més, aquesta reorganització administrativa en districtes, hauria de provocar la baixada de preus dels habitatges a la metròpoli de Barcelona.

Per altra part, quan es dissenya un corredor ferroviari de mercaderies, no s'ha de tenir en compte què interessa a Espanya, o què interessa als ajuntaments de l'àrea metropolitana, per a poder cobrar els impostos d'obres, o als polítics de partits, com va passar amb el traçat de l'AVE, sinó que interessa a les empreses exportadores, que estan en la línia Amposta-Manresa-Olot-la Jonquera, i no per la costa. Com a exemple, el cost total del corredor català ferroviari de mercaderies és similar al que porten ja gastat en un tram de l'L9 de Metro de Barcelona. Però aquí tothom espera Madrid, i Madrid mai no té pressa.

Alhora caldria impulsar la mecanització, robotització i informatització de tota la indústria, especialment l'alimentària, fet que provocaria que no fos necessària la importació de mà d'obra barata sense especialitzar, que un cop complert el contracte inicial acaben o bé vivint de benestar

social o de la delinqüència. Ha d'haver-hi un control ferri de les necessitats de mà d'obra, sobretot al sector agrícola que és on es produeixen més situacions il·legals.

També un cop clara aquesta distribució, caldria estudiar quin seria l'emplaçament idoni de l'aeroport internacional, si l'actual o a Manresa, al centre del país, més a prop de la majoria dels districtes que l'actual.

On han d'estar els diversos ports de mercaderies, ja que l'actual concentració a Barcelona no és la idònia, ni per logística ni per seguretat, i on posar els diversos ports per a creuers turístics.

I també quins túnels cal construir al Pirineu perquè tots els nostres productes puguin accedir al mercat occità, mercat molt abandonat i que és ostatge de París (Trempl-Auch, la Seu-Tolosa, Olot-Carcassona?), i alhora connectin els sistemes catalans amb els occitans, superant així la batalla de Muret.

Per contra, fora tenir una política proactiva interessant, situar les fàbriques de baix valor afegit al Magreb, per ajudar així a què aquella gent no tingués necessitat d'emigrar a un lloc amb un cost de vida molt més car. Són pobres al seu país, però aquí són molt més pobres.

Quantes fàbriques històriques catalanes haguessin sobreviscut si s'hagués fet això, finançant-ho amb els diners que després hem gastat en prestacions socials dels aturats d'importació.

Una Administració eficient

Un cop l'administració catalana hagi estat reduïda en nombre total d'efectius a la xifra que tenia al final de l'època Pujol, ja que en aquest moment no tenim més competències que aleshores, i per tant tampoc hi ha necessitat de més personal operatiu. I feta la distribució de personal de totes les conselleries als 135 districtes, caldria tenir unes oficines de seu central a la Capital.

Aquestes oficines en comptes d'estar escampades per la ciutat com ara, penso que seria bona idea col·locar-les totes en un recinte tancat a l'actual fira de Montjuïc.

El Parlament i la Sala del Tribunal Suprem podrien estar al Palau nacional de Montjuïc, i les conselleries del govern, i les oficines dels partits a l'actual fira de Montjuïc, en un recinte tancat, i amb menjador i hotel a l'actual hotel de Plaça Espanya. Amb uns jardins al centre del recinte on poder fer reunions ràpides sense necessitats de xòfers (mireu en la sèrie Borgen com funciona això a Dinamarca).

Cal respectar l'esperit de les lleis catalanes d'abans de 1714. L'Administració no està per a prohibir sinó per a protegir i servir. La DUI hauria d'incloure la restitució de les constitucions catalanes, per a posteriorment modernitzar-les.